

ски балкани; слѣдующитѣ 10 (отъ Трънска до Рупчоска околия включително, съставляющи тоже географически едно цѣло) — склоноветѣ на Рила, Верила и пр. планини, които изпълватъ югозападний кѣтъ на България, а така сѣщо и тия на Западнитѣ и Централни Родопи, а околнитѣ: Къзълъ-Агачка, Бургаска, Карнобатска, Айтошка и Анхиолска, които съставляватъ Югоисточний кѣтъ на Княжеството — Южнитѣ склонове на Источнитѣ Балкани и тия на Странджа планина. Отъ всичкитѣ развъждани въ страната кози, 50% се отгледватъ въ изброенитѣ горѣ 24 околии.

Второ мѣсто по козевѣдството държатъ околнитѣ, които обхващатъ Делиорманската възвишенность, Тузлука, Сѣвернитѣ склонове на Источнитѣ Балкани южнитѣ на Централнитѣ, склоноветѣ на Караджа-Дагъ и тия на Пирдопскитѣ и Умургащъ планини; всичко 25 околии, заедно съ Вѣлослатинска, Луковитска и Ловченска. Тия околии по относителното количество на козитѣ се нарѣждатъ така: Балбунарска, Ново-Селска Соф., Ново Загорска, Ловченска, Луковитска, Ново-Селска Вар., Котленска, Прѣславска, Куртъ-Бунарска, Пирдопска, Ново-Пазарска, Вѣлослатинска, Карловска — съ 400 и повече кози на 1000 жители; Ески-Джумайска, Каваклийска, Вѣленска, Казанлъшка, Алкадъндарска, Сърпеногорска, Ст.-Загорска, Кеманларска, Османъ-Пазарска, Поповска, Сливенска и Кесаровска — съ относителенъ брой отъ 200 до 300 глави.

Въ най-малкъ размѣръ става развъжданитѣ на козитѣ: 1) въ околнитѣ лѣжащи по брѣговетѣ на р. Марица, а именно: Т.-Пазарджикска, Овчехлъмска, Пловдивска, Копушка, Борисовградска, Чирпанска, Хасковска и Т.-Сейменска; 2) въ тия, находящи се въ долината на р. Янтра: Паскалевска, Горно Орѣховска, Търновска, Дрѣновска, Трѣвненска, Еленска, Габровска и Севлиевска; 3) въ принадлежатитѣ на Добруджанската равнина и 4) въ околнитѣ, които заематъ брѣговетѣ на Дунава и които по припадащото се число кози на 1000 жители, се нарѣждатъ, начиная отъ тѣзи съ най-малкия относителенъ брой, както слѣдва: Никополска (14 гл. на 1000 человекъ), Свищовска (18), Плѣвненска (62), Ломска (75), Орѣховска (89), Видинска, Руссенска, Силистренска, Тутраканска и Кулска.

Отъ всичко казано до тукъ, както и отъ приложената картограмма подъ № 11*) се вижда, че развъжданieto на козитѣ въ разнитѣ части на Княжеството, се намира въ право пропорционално отношение съ относителното количество на покрититѣ съ гори пространства въ тѣхъ, т. е., колкото повече е гориста и балканиста една околия или окръгъ, въ толкова по-голямъ размѣръ става развъжданieto на козитѣ, и обратно.

Въ каквъ рѣдъ се нарѣждатъ окръжитѣ по относителното количество на развъжданитѣ въ тѣхъ кози, а така сѣщо и по припадащото се число такива на квадратенъ километръ, ще можемъ да сѣдимъ отъ слѣдующата таблица:

*) При отпечатването на тѣзи картограмма е допусната една грѣшка, а именно, че Искрецката околия, която по козевѣдството е първа въ България — 1334 глави на 1000 жители, е отнесена къмъ категорията околии съ по-малко отъ 300 гл. на 1000 человекъ, т. е. вмѣсто въ 6-а въ 1-ва категория, а Ловченската околия, съ относителенъ брой по-малко отъ 500 глави — вмѣсто въ 3-а, въ 4-а категория.